

DADZIS

1977

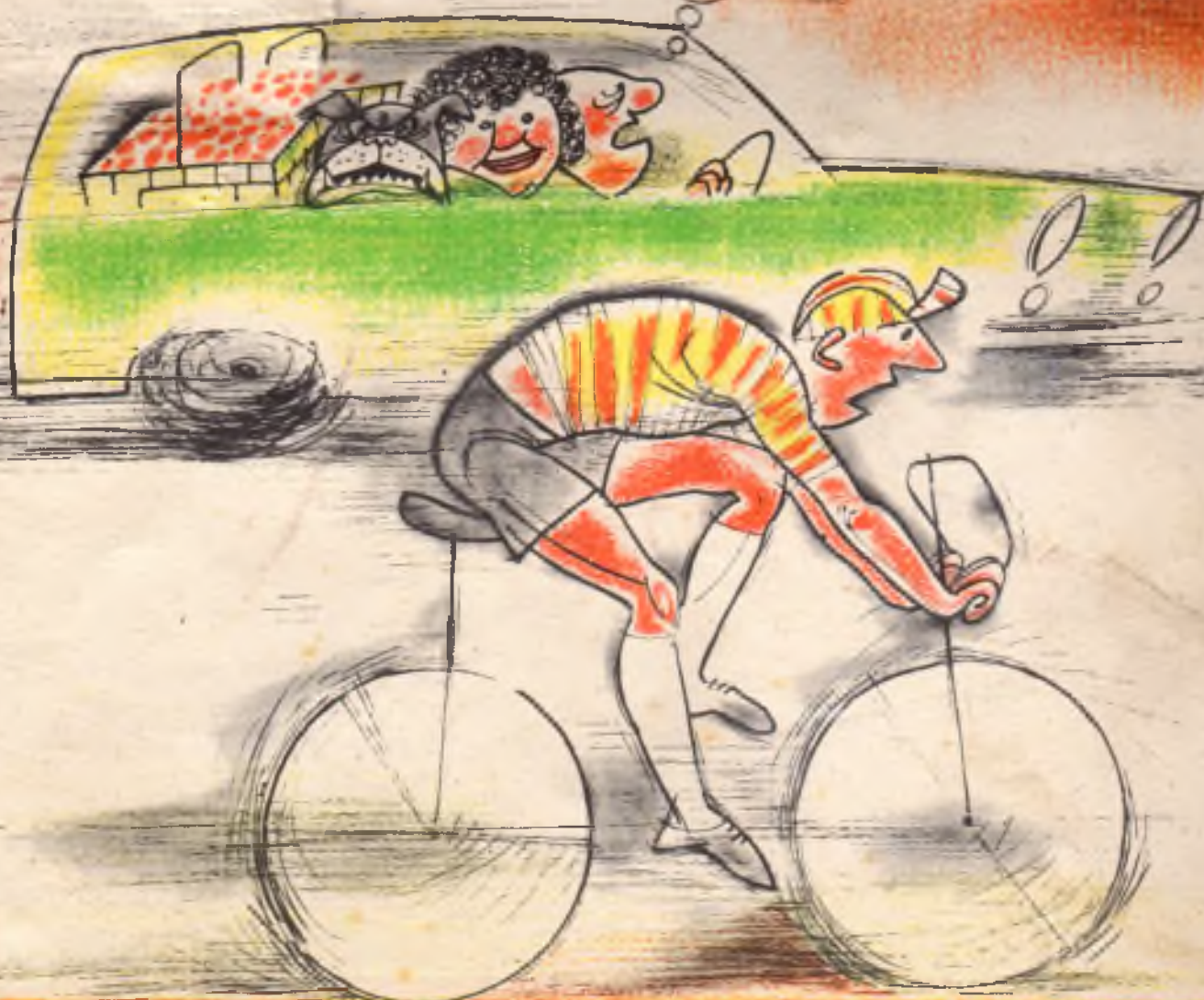
12

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNEŠT

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

VĒL NEKO NAV SASNIEDZIS DZĪVĒ:
KĀJMINAMĀ DOMĀŠANA...

NESLĪDĒT LEJUP — LIELA MĀKSLA

1. CAKLĀKIE NOVĀCĒJI

Pirmajā brīdī liekas neticami, ka viduvējā un pat atpalikušā saimniecībā var atgadīties pārsteidzoši atklājumi. Piemēri? Soreiz neteiksim ierasto «tālu nav jāmeklē». Kāds gabaliņš jānobrauc gan, un arī kājām vēl jāstaigā. Tas ir veselīgi, un arī pārdomām atliek laika. Bet ko pārdomāt tiešām ir. Un kā gan lai nebūtu ja uz jautājumu, kur tie čaklie lopbarības gatavotāji, ludzānieši jums pēkšņi nosauc Istalsnas padomju saimniecību.

— Kas tad tie par jokiem? — jūs brīnāties. — Šī saimniecība taču nav ne tuvu no labākajām! Izslaukumi pieticīgi, ilggadīgie zālāji pagājušajā gadā deva tikai septiņpadsmit centnerus lielu ražu no hektāra. Un tas arī nav nekāds brīnums, jo pērn laukos «skuplāk zaļoja suņu kumelītes... Vārdu sakot, uzskatīsim, ka tas ir bijis joks.

— Nekādu joku, — ludzānieši nepiekrit. — Istalsnā ļaudis ir paši centīgākie un manīgākie, ja gribat — ticiet, ja negribat — pārliecinieties paši!

Jūs šaubāties. Un pareizi darāt. Ne vienu vien reizi ir dzirdēts, ka Istalsna — «smaga saimniecība». Pērn nenovāca 9 hektārus kartupeļu, 10 hektārus sakņu un vēl šādus tādus sīkumus, ko Istalsnas apstākļos nemaz nav vērts pieminēt. Vispārējā zemkopības kultūrā? Sai ziņā istalsnieši Ludzas rajonā ieņem 26. no iespējamām 27 vietām. Kur tas čaklums, kur centība?

Un tomēr ir gan. Dažs pirmrindnieks aiz skaudības pušu plīsis uzzinājis, ko pērn spēja istalsnieši. Viņi novāca ilggadīgo zālāju ražu pat tūr, kur tās nemaz nebija. Atkal neticat? Tad meklējiet, kā saka, rakstos! Tajos ieraudzīsiet, ka pērn no 760 hektāriem ilggadīgo zālāju ar aktiem norakstīti 250 hektāri («gājuši bojā sliktos laika apstākļos...») par glītu summiņu, proti, 41 465 rubliem. Bet gada pārskats liecina, ka raža novākta visos 760 hektāros...

Tātad, no vienas puses, zālāji it kā gājuši bojā, bet no otras — tajās pašās platībās tomēr novākti? Ja tas ir tā, tad dro-

ši varam apgalvot, ka vismaz šajā ziņā Istalsna pārspējusi visus čakluma rekordus.

2. NEVAĻĪGIE NIRZIEŠI

Ir dzirdēts, ka labai slavai esot zīglaš kājas. Šo domu var papildināt: arī citāda slava nav bez kājām. Tāpēc gluži saprotams, ka par Nirzas padomju saimniecības slaucamo govju kompleksa pieticīgajiem sasniegumiem runas jau sen skan pāri Ludzas rajona robežām.

— Kāpēc tik zemi izslaukumi? Ko domājat paši? — ļaudis jautā Nirzas padomju saimniecības vadītājiem.

— Acimredzot netiekam ar visiem pienākumiem galā, — atbild nirzieši.

Ka galā netiek, tas jau skaidrs tāpat. Pirms diviem gadiem vidējais izslaukums no vienas govys kompleksā bija knapi divi tūkstoši kilogramu piena gadā. Pagāja gads, un... vezums gandrīz turpat, kur bijis. Par četriem tūkstošiem gadā Nirzas vadītāji pat nesapņo.

— Jūs taču labi zināt, ka, neizslaucot šādu daudzumu, katrs piena litrs nes zaudējumus, — viņiem atgādina.

Bet Nirzas vadītāji, protams, zina to arī paši. Pirms diviem gadiem viņi runāja, ka jāmeliorē lauki, jāiekārto ilggadīgie zālāji, ganību aploki jāražo daudzveidīga lopbarība...

— Bet kad to visu lai paspēj? — viņi atkal un atkal nopūtās.

Taču šo nopūtu rezultāti nebija nekādi lielie. Pērn 50 hektāros iesēja ilggadīgos zālājus. Šopavas ar tos apskatīja republikas lauksaimniecības speciālisti un nonāca pie bēdīgas atziņas:

— Nekas labs te nav gaidāms. Ne virsmēslējums dots, ne augsnes garoza laikus sadrupināta.

— Tā ir, — piekrita saimniecības galvenais agronoms Rutkovskis. — Virsmēslējums netika dots, augsnes virskārta maija sākumā nebija sadrupināta. Nepaspējām...

Kas tiesa, tas tiesa, Nirzā tiešām izjūt zināmu laika trūkumu. Cik stundas un die-

nas nav pagājušas, sacerot aktus par sējumu norakstīšanu! Tikai par pagājušo gadu vien sakrājušies prāva kaudzīte: 133 hektāri viengadīgo zālāju, 733 hektāri daudzgadīgo zālāju un 133 hektāri ganību, kopsummā par vairākiem desmitiem tūkstošu rubļu.

Tagad spriediet un pasakiet paši — kad lai kopj laukus? Varbūt vienīgi brīžos, kad netiek sacerēti akti par sējumu norakstīšanu, bet cik tad tādu brīžu Nirzā ir?...

3. NOVĒRSTIE TRŪKUMI

Uzdriktamies diezgan droši apgalvot, ka Medņevas padomju saimniecība zināmā mērā izvairījusies no neveiksmēm, kurās vajā dažas Ludzas rajona saimniecības.

— Tās nu gan ir pilnītes! — iesauksies lasītājs, kas vairāk vai mazāk pazīst Balvu rajonu. — Medņeva nav nekāda pirmrindniece!

Taisnība, atkal taisnība. Vismaz ilggadīgo zālāju iekopšanā un ganību ierīkošanā pagaidām rezerves, kā saka, nav izsmeltas...

Un jūs apgriezot ka Medņevā nav saņemami iepriekš minētie trūkumi? — pat autoru gandrīz vai pīrgājas.

Padomāsim kopīgā!

Saimniecībā zālāju sējas plāns nepildās. Viena no vainām — pat pavasarī medņevieši īsti nezināja, kur ķert iztrūkstošās piecas tonnas sēklu. Runāja, ka «būs... gan jau apsēs...» bet laiks gāja. Un tagad, godājamais lasītāj, pasakiet: vai var būt zudumi, ja nav iesēts un izaudzis? Vai var būt nekoorti zālāji, ja tie vispār nav iesēti? Nē!

Vismaz šajā ziņā Balvu rajona Medņevas padomju saimniecības vadītāji ir pārturpojuši savus Ludzas rajona kolēģus. Tas, protams, neattiecas uz saražoto lopkopības produkciju. Šajā ziņā abiem kaimiņiem stāvoklis ir diezgan līdzīgs: ja sēdi felejā tad daudz zemāk vairš nenoslīdēsi...

M. OSĪTIS

Starp citu

Sakārtojot savas domas, atklāja, ka paliek daudz brīvas vietas.

Pelnīti bija saņēmis tikai divas aplicības — dzimšanas un miršanas.

Var it neko nepadarīt arī tad, kad nekavē ne minūti darba laika.

Lai kādu apvestu ap stūri, labi jāzina attiecīgā cilvēka domu maršruts.

Lai pateiktu labu vārdu, jāprot to atšķirt no sliktajiem.

Prometeji! Nerotājāies ar uguni!

Ar vienaci nav iespējams parunāties zem četrām acīm.

Kad nav ne ko pielikt, ne ko atņemt, — tad nav nekā.

A. LEJIŅŠ

— SUŅĒMIS PLUDMALĒ IEVEST AIZLIEGTS!
— PASAKIET TO MANAI SIEVAI!

U. MEZAVILKS

— VIŅŠ JAU IZRUNĀ PIRMO VĀRDU!

I. MELGAILIS

Tehnikas muzejs

Ļoti vērtīgu velti tehnikas mīļotājiem ir sagatavojuši Rēzeknes ražošanas uzņēmumu kombināta vadītāji. Pateicoties viņu nesavtīgajām pūlēm un kūsājošajai iniciatīvai Rēzeknes pilsētā ir atklāts modernās tehnikas muzejs!

Muzejs pašlaik vēl nav plašs. Un tomēr — vērtīga interesenta acs tajā atradis ne vienu vien ievēribas cienīgu eksponātu.

Nesim kaut vai metināšanas agregātu «MTPP-75». Šo vērtīgo ierīci pat jaunās tehnikas noliktavās reti var redzēt, bet muzejā interesenti to var apskatīt no visām pusēm. Apskatīt un pārlicināties, ka tas ir ērts un parocīgs darbā.

Ne mazāku ievēribu izraisa arī drupināšanas un šķirošanas agregāts «D-562A». Kā liecina klātpieliktā lietošanas pamācība, universālā ierīce ražošanā varētu dot iabu efektu.

Bet hidroaizsargā iekārta «S-445»? Ari tai neviena tehniskās maģijas nepaļaus garām. Mašīna kā konfekts! Ar tādā tikai strādāt un strādāt...

Jā, ļoti interesanta pasākumu veikusi Rēzeknes ražošanas uzņēmumu kombināta vadītāji! Zēl tikai, ka viņi apskatei sakopojusi modernās mašīnas, kas jau sen bija jāuzstāda un jāizmanto ražošanā...

J. JAUNS

A. MUKANS

— NU GAN PRIEKSSĒDĒTĀJS MEHĀNIKIM IR SADEVIS VĒJU!
— KĀPĒC TU TĀ DOMĀ!
— NU KĀ! PILNĪGA BEZVEĒJA LAIKĀ ĢENERATORS DARBOJAS VESELU DIENU!

M. RAMANE

Jauns maršruts

Ļoti maldās tie motobraucēji, kas uzskata, ka krosam ir piemērotas tikai īpašas, dabā izraudzītas trases. Svētā vientiesība! Mūsu republikas galvaspilsētas pašā centrā tādu vietu ir, cik uziet. Lūk, tikai daži maršruti: Bīķernieku ielas posms starp Strukturu ielu un Gaisa tiltu, Suvorova ielas posms no Centrālās dzelzceļa stacijas līdz Dzirnauvu ielai, 14. trolejbusa maršruts

no Pētersalas ielas līdz Kēguma ielai...

Grumbu, bedru, grāvju, akmeņu, smilšu un citu šķēršļu šajās trasēs netrūkst. Tātad, lūdzu, bezbailīgie motobraucēji, — brauciet! Bet... turiet acis vaļā, jo šis maršruts jums nav nekādi Bīķernieki vai Imanta!

J. JODS

VECATES NAFTINIEKI

Valmieras rajonā darbojas trīs slaveni vīri — Mednieks, Smukulis un Rullis. Un, būdami meliorācijas brigadierī un darbu vadītāji, viņi slavu iemantojuši tieši savā profesijā, proti, lielā šķidruma novadišanas jomā. Viņi izbūvēja meliorācijas sistēmu Vecates ciema teritorijā un drenu izplūdi ievirzīja Salacas upē, kuru literatūrā mēdz dēvēt arī par Ziemeļvidzemes pērlī. Kādā jaukā maija dienā pērle sāka skaisti vizēt varavīksnes krāsās, un lietpratēji, paostījuši Salacas ūdeni, vienprātīgi konstatēja:

— Tā ir nafta.

— Nekā, — iebilda visi trīs slavenie vīri reizē. — Tā ir dīzeldegviela. Iztecēja no cisternas un aiztecēja uz Salacu.

Jāpiezīmē, ka visi trīs darboni bija ļoti kautrīgi un tāpēc noklusēja kādu būtisku faktu: viņi paši izlēja naftu no tvertnes bedrē, ko bija līkuši izrakt, jo cisterna pēc piepildīšanas bija izrā-

dijusies caura, un pēc tam bedri aizšķērēja ar buldozeru ciet.

Bet drenu sistēma izrādījās lieliska un funkcionēja labi.

«Ja pa to būtu tecējis ūdentīns, neviens neievērotu,» autori klusībā domāja. «Bet dīzeldegvielu katrs pamani!»

Izcilais sasniegums izraisīja skaļu atbalsi Limbažu rajonā. Taču tur, «Mērnīku» zivjaudzētavā, skanēja nevis aplausi, bet gan sašutuma saucieni. Naftas produktu un ūdens sajaukums, kā zināms, nav vislabvēlīgākā vide zivju mazuļiem, kuri šādā šķidrumā visbiežāk sāk peldēt ar vēderiem uz augšu...

Lūk, kādu slavu isā laikā iemantoja trīs Valmieras ūdenssaimniecības celtniecības 4. pārvietojamās mehanizētās kolonnas speciālisti Mednieks, Smukulis un Rullis, ko ne jau nu velti tuvākā un tālākā apkaimē tagad dēvē par Vecates naftiniekiem.

K. VEKSIS

— KUŠI PRIEKŠNIEKS VAR DOMĀT: VIŅU KRITIZĒ PAR TO, KA VIŅŠ RETI APMEKLĒ PADOTOS...

U. MEŽAVILS

ĒRGLI PASTALIŅĀS

Cilvēku, kuram mājās nav kārtīga suvenīra, var tikai nožēlot. Jo šāds cilvēks nav pilnvērtīgs. No viņa novērsies ne tikvien kolēģi un paziņas, bet pat vistuvākie radi. Agrāk, piemēram, viesiem piedāvāja aplūkot ģimenes fotogrāfiju albumus. Viesi šķirstīja šos albumus, raudzījās uz kruzuļotām vecmāmiņām un ūsainiem vectētiņiem tikmēr, kamēr pašiem acis kļuva raibas. Šodien vecmāmiņas un vectētiņus nevienam vairs nerāda. Ar senčiem nevienam nepārsteigsi, jo kārtīgs sencis ir katram. Šodien viesiem rāda suvenīrus. Ar tiem pagaidām vēl var pārsteigt. Suvenīrus var novietot plauktos, spraut pie sedziņām un nolikt uz grīdas, lai stāv...

Manām paziņām Alfam mājās ir kološāla suvenīru kolekcija. Tajā ir viss iespējamais un neiespējamais. Misiņā kalts durvju rokturis no kādas nodegušas somu pirts. Sāremas vējdzirnavu spārnu gabaliņš, Cēsu piis mūra lauska un pat viens apakšzoklis.

— Redzat, kāds izskatījās mūsu attāls sencis! — Alfs visiem klāsta. — It neviena plombēta zoba!

Tiesa gan, neapzinīgākie slepus sacūkstas, ka tas esot visparastākā sīvēna žoklis, bet Alfu šādi nelabvēļu čuksti nespēj ietekmēt.

— Viņiem visiem, gluži vienkārši, skauž! — viņš secina. — Jo man ir kaut kas īpatnējs un nebijis, bet viņiem nav un nemūžam nebūs. Labu suvenīru pat dienā ar piecsimt vatu spuldzi nesameklēsi!...

Godīgi sakot, šāds apgalvojums izklausās neticams. Suvenīrus pie mums ražo vairumā. Tos ražo kombināts «Māksla». Tie top kombinātā «Daiļrade». Daudzās pilsētās labi iemītu tūristu taku un taciņu malā atvērti suvenīru veikali, suvenīru kioski un suvenīru stendi. Man šķita, ka šajos veikalos, kioskos un stendos ikviens var iegādāties, ko vien sirds kāro. Lai visi redzētu, ka cilvēks spēs kāju pāri personiskā dzīvokļa sliekšnim plašajā pasaulē.

Diemžēl Alfam izrādījās taisnība.

Valmierā suvenīru veikalā bija intarsijas tehnikā veidots Rīgas Doms, tautiskie cimdi un kokā griezti nelieli ērgļi. Tur bija daudz kas, izņemot Valmierai raksturīgo. Tur nebija Valmieras Stāvo krastu, nebija slavenās Simaņa baznīcas.

Limbažos arī bija intarsijas tehnikā veidots Rīgas Doms, tautiskie cimdi un vidēja lieluma koka ērgļi.

Saulkrastos suvenīru veikalā man teica:

— Pilni plaukti, bet viņš kaut ko vēl meklē... Vai tiešām jums suvenīru trūkst? Ņemiet, lūk, ērgļus... Pastaliņas... Rīgas Domu... Bet labi pērk arī trikotāžu...

Iespējams, ka trikotāža ir suvenīrs. Un pastaliņas arī ir suvenīrs. Ja koka ērglim uzautu pastaliņas, tas vispār būtu kaut kas neatkārtojams. Taču man gribējās Valmierā iegādāties to, kas man atgādinātu par Valmieru, Limbažos — par Limbažiem, Saulkrastos — par Saulkrastiem, bet Bauskā — par Bausku. Jo svešvalodu vārdnīca franču vārdu suvenīrs izskaidro īsi un kodolīgi: «Priekšmets lieta, ar kuru saistās kādas atmiņas.»

Bet arī Bauskā nebija priekšmeta vai lietas, kas spētu mani izraisīt atmiņas par Bausku. Tur bija intarsijas tehnikā veidots Rīgas Doms, tautiskas sedziņas un pavisam lieli koka ērgļi par piecdesmit rubliem gabalā. Visā visumā tie bija kolosāli ērgļi. Vienīgais, ko es nesapratu — kāds sakars šiem Aizkarpātos ražotajiem putniem ar Bausku. Man nebūtu nekādu iebildumu, ja ērgļi salidotu Cēsis. Jo Cēsis vismaz ir ērgļu klintis, bet savu ērgļu trūkst. Kāpēc tie plivinās pa visu republiku, es nekādi nespēju saprast.

— Tāpēc, ka mums ir plāns! — Bauskas universālveikala darbinieki izskaidroja. — Ir ligums, ir summa, un par šo summu mums jāizņem suvenīri Galantērijas un parfimērijas preču vairumtirdzniecības bāzē. Bet, ja tur plauktos sarindoti ērgļi, ko tad?

— Ņemiet! — ierosināja. — Prasīt, lai Bauskai tiktu izgatavoti Bauskai raksturi-

gi suvenīri, Ogrei — Ogrei raksturīgi, bet Limbažiem — Limbažiem raksturīgi. Vai nebūtu labi?

Darbinieki līdzcietīgi paraudzījās uz mani.

— Nebūtu labi... — viņi sacīja. — Būtu ļoti slikti. Ja mēs atteiktos no ērgļiem, sāktos šausmīgs skandāls. Ja mēs neko nevienam nepieprasām, skandāla nav. Sakiet, kas mazāk kaitē veselībai — skandāls vai ērgļi?

Un man kļuva skaidrs, ka mazāk kaitē ērgļi. Jo tie ir no koka, tup, kur nolikti, un brēku necel pat tad, ja tiem nav nojēta. Galu galā, ērglis personificē atsevišķu darbinieku gaumi, īstenojot preču apmaiņu starp republikām.

— Bet kas tur launs? — man bāzē teica. — Ne jau katrs var aizbraukt uz Aizkarpātiem un šos ērgļus nopirkt tur. Tāpēc mēs tos tuvinām pircējam...

Par laimi Valmieras pilsētas Izpildu komitejā man parādīja lieliskus suvenīrus. No slavenā Lodes māla. Tie bija ne tikvien glīti, tie bija tipiski Valmierai un tikai Valmierai.

— Izgatavots sešdesmit eksemplāros! — man sacīja.

Un tad beidzot kļuva skaidrs, ka ir suvenīri, kuras ražo. Ritmiski, plānveidīgi, kā «Daiļrades» melnos pūkainos kākus. Un ir suvenīri, kuras veido ar izdomu, ar mīlestību, lai pasniegtu labiem cilvēkiem. Pasniedz, bet nepārdod. Jo nav apstiprināta cena. Jo autors ir vienkāršs mājamatnieks. Jo patērētāju biedrības nedrīkst iepirkt šādus suvenīrus komisijā... Jo, jo, jo...

Tāpēc nav brīnums, ka tūristi un ekskursanti knibinās gar pilsdrupām un urbiņa smilšakmens gabaliņus no Gaujas klintīm. Vienai no ekskursantu grupām, kas aplūkoja Sietiniezi un apvaicājās, no kurienes iezī radušies lielie caurumi, pavadonis tā arī atteica:

— Vaicājiēt suvenīru tikotājiem...

A. BRĀLĪTIS

E. OZOLINS

— JAUNA, GLTIŅA, BEZ IEKŠĒJA SATURA...

D. BREIKSS

JĀNIS DIMANTS

Smags raksturs

1.

NO APSŪDZĪBAS UZTURĒTĀJA RUNAS

Baltais pēc rases, bet apkvēpis. Dūmos?
Nē, taču, gulēdams grāvjos un krūmos,
Notekās žogmalēs, gaiteņu kaklos.
Iemūžots laikrakstu lapās un aktos.
Lūzis un augšā celts, lāpīts kā ķeša.
Notrēcis minūtes. Savas un sveša.
Pusīti mūža no skurbīga prieka
Cetrāpus līdis pa dubjiem kā slietka.

2.

PIRMĀ AIZSTĀVJA BALSS

Nu ko, lai rāpo! Ārstēsim, rāsim,
Necelsies — stlepsim un atskurbtāsim.
Nekulturāli, ja tāds klūp pa kājām
Laudīm, kas steidzas no darba uz mājām.

3.

OTRĀ AIZSTĀVJA BALSS

Es roku, lūk, uz sirds sev līeku
Un saku jums: — Šis vīrs nav slieka!
Man darbā blakus stāvo! svidis,
Nav grāvjos gulējis ne līdis.
Ir reizēm skarts no dzīves raizēm
Un dropējis pret vēdergraužēm.
Par spīti skauģiem, lišķiem, meļiem
Šis zēns var strādāt vēl pie teļiem.

4.

STARPSAUCIENI NO ZĀLES

Pareizi runāts, spriedisim draudzīgi,
Cilvēks ir jāved pie rociņas saudzīgi.
Ceļā ja āzirksteļo pudeļu raketes,
Apžilbsi, pārnāksi mājās bez žaketes.
Tiec tad nu galā ar sievu bez skandāla,
Ja tevi kausta un lamā par vandāli.

5.

FINĀLS

a) pirmā darbība
Kad biedru tiesas sēde beidzās,
Tas tiesājamais pirmais steidzās,
No prieka (nav ko slēpt, ne krāpt)
Viņš steidzās korķim vīrsū kāpt.
b) pirmās darbības seku iespējamais variants
Ko vainot, ja puisis tad lūzis vai sagums?
Mūs visus? — Nē! Vainīgs būs rakstura
smagums!

— DOMĀJU, KA PAR ELEKTRĪBAS TAU-
PĪŠANU VARAM SEVI PARĀDĪT LABĀ
GAISMĀ!

E. RUSMANIS

MASKULINIZĀCIJA

Blauks! Blauks! Blauks!... Sieva pagalmā
cērt malku. Ar kāju atgrūduši durvis, ienes
istabā. Bla-auks! Nosviež pie krāsns.

Plakt! Plakt! Plakt!... Sieva priekšnamā
dzen sienā naglu. Lai dabūtu atpakaļ vietā no-
kritušo drēbju pakaramo. Pla-akt! Āmurs, valā
palaists, nodimd uz grīdas.

Pšikt! Atkal korkis izsists! Sieva jau otru
dienu remontē gludekli. Jau otru dienu nevaru
normāli noskatīties nevienam telepārraidi.

Pliukš, plaukš! Ēēēēēēē... Puika pastrā-
dājis kārtējās blēpas, un sieva viņu audzina.
Ar stingru roku.

Jā, zinātnieki pilnīgi pareizi secina, ka mūs-
dienās aizvien vairāk novērojama maskulini-
zācija. Sievietes kļūst virišķīgākas.

Ur... Urr... Ururururur... Pieskrienu
pie loga: sieva lejā darbina manu «Žiguli»!
Atlauju neprasijsi! Un sēdina iekšā kaut kā-
das dāmas! Nez kur nu brauks!... Kaut kas
traks! Nē, to maskulinizāciju vajag apturēt!

ARMINS LEJIŅS

NO PASKAIDROJUMIEM BIEDRU TIESĀ

«Katra algas dienu viņš tā piedze-
ras, ka neatīšir mani no kaimiņie-
mes. Tāds pats ir arī viņas vīrs, tā-
pēc mēs abas saplēsimies, jo katrs
gribējam savu.»

«Sieva mani pameta bez jebkādiem
iztikas līdzekļiem. Paņēma govī, vis-
tas un bēmus, bet prasa, lai es vēl
no savas nabadzības maksāju.»

«Viņu piestiprināja pie manis, lai
es to pārāudzīnu. Pirmdien viņš sā-
ka dzert. Negribēju viņu pamest un
piedzēros arī es.»

«Pie viņu nāves neesmu vainīgs,
jo trīs dienas nebiju kūti. To ar vi-
nām izdarījis kāds cits, jeb varbūt
pašas. Cūkas vienmēr izdara kādu
cūcību.»

Noklausījies E. DAIGA

KO NO MALAS VAR ZINĀT?

Dažs, labu gribēdams, aizrāda sa-
va paziņas sieval, lai viņa, strīdofes
ar vīru, necenšas vienmēr paturēt
vīrsroku — varot gadīties, ka vīrs,
nespēdams to izturēt, aiziet pie citas
vai padara sev galu. Bet varbūt šī
sieva tieši to grib panākt! Ko no
malas var zināt?

A. LEMESIS

APGĀŽ VECAS PATIESĪBAS

Sakāmvārdu «Kas otram bedri
rok, pats tajā iekrīt» diendienā ap-
gāž remonta un celtniecības iecir-
kņu ļaudis. Viņu izraktajās bedrēs
līdz šim ir krituši tikai cūki.

R. AIVARS

KĀ ES SAVU REPUTĀCIJU IZGLĀBU

Viss sākās ar to, ka vakar mūsu akā noslika kraupains suns.

— Znotiņ, gādā nu jaunu aku ar visu pumpīti, — sievasmāte pavēlēja.

— Bet lūdzu! — es tūdaļ atsaucos. — Kādas sistēmas pariklī uztaisisim: elektrisko vai ar roku darbināmo?

— Drošs paliek drošs — kombinē abus kopā.

Sameklēju paegļu zaru, izstaigāju pagalmu, lai uzzinātu, kur tā ūdens vieta atrodas. Pagalma stūrī, kas bija vistuvāk kūtiņai, paegļa zars sviedās apkārt kā negudrs.

— Ādere apakšā varen spēcīga, — teicu. — Bet zemē būs jādzen makten dziļi, viens pats galā netikšu. Vajadzēs lūgt talkā vīrus no sadzīves pakalpojumiem. Tur, kā esmu dzirdējis, visu ko darot.

Sievasmāte paskatījās uz mani un šerpi attrauca:

— Meitu par sievu tu gan bez palīgiem spēji noraudzīt. Bet dari, kā zini, ja pats maksāsi...

Devos uz sadzīves pakalpojumu kombinātu.

— Hei, vecī! Var vai nevar?

— Hei! Nevar.

— Kap-p-ēc nevar?

— Cauruļu nav. Deficīts.

— Es caurules sadabūšu.

— Spīču ar filtriem nav. Deficīts.

— Pagādāšu.

— Meistaru arī nav. Deficīts.

— ?!

Ko iesākt? Biju lasījis, ka senie normāni neziņas brīžos zilējuši. Aplapinājuši pirkstu un pacēluši to gaisā. No kuras puses pūtis vējš un pirksts ātrāk nožuvis, uz iuriem tad arī jādodas. Tā esot atklājuši pat Ameriku pirms Kolumba.

Mans pirksts apžuva tajā pusē, kur atradās kombināts. Gāju tikai iekšā.

— Hei, vecī! Ko melojat? Kad varēs?

— Nekad nevarēs.

— Bet ja neoficiāli?

Vecī uzreiz atbildei nebija gatavi, tāpēc aizgāja apspriesties. Pēc brīža viņi vienbalsīgi paziņoja, ka varēs. Man tas patika, un es situācijai sauļā.

...Kad pa šlūteni jau šļāca sparīga ūdens strūkļa un sievasmāte dārzā smidzināja bites un šabēlpupas, es vilku no maka desmitniekus. Ātra norēķina labad vīri summas noapaļoja līdz pieciem rubliem.

— Par spīci ar filtru divdesmit pieci. Par rokas sūkni — divdesmit. Par elektrisko sūkni ar piegādi — piecdesmit pieci. Par katru caurules metra iekaulēšanu zemē — desmitnieks. Par elektrības pieslēgšanu — piecdesmit pieci. Par pārslēgšanas apķiniem, krāniem un citādiem daiktiem — trīsdesmit pieci. Un cipariem pavilka apakšā svitru.

— Ja gribi zināt, vecīt, to tev izdarījām kā pašu zēnam. Par pusvelti!

Tovasar man bija iecerējis brauciens uz Zelta smilšu krastu Bulgārijā. Bet nu, kad saskaitīju pārpalikušās asīgnācijas, biju spiests sievai paziņot, ka no zelta smiltīm atsakos. Šī vēsts tika uzņemta ar aplausiem. Sievasmāte atplauka kā magones zieds, viņas acis es no visiem sešiem znotiem biju kļuvis par pašu mīļāko.

Kad šo notikumu izklāstīju savam draugam ekonomistam, viņš visu apņēināja lielākā mērogā.

— Tātad par vienas akas ierīkošanu 275 rubliši. Neko teikt, apala summiņ! Bet kāpēc aku ierīkošanu vēl aizvien nevar izdarīt oficiāli? Sūkņus veikalos var nopirkt, cik uziet. Arī caurules ir. Vai tad izgatavot spīces ar filtriem ir pārāk sarežģīts darbs? Cik man zināms, akas un sūkņus ierīko vai nu pašu spēkiem, vai tos uzstāda haltūristi. Un haltūristi visu sūkņu ierīkošanu taču veic darba laikā, ar valsts materiāliem, ar valsts mašīnām un elektroenerģiju. Pēc manām domām, nevienai no ierīkotajām akām ne spīces ar filtru, ne arī ūdens sadalītājmāturā nav pirktā veikalos. Vienkārsi tāpēc ka tādas mantas tur nekad nav bijis.

— Bet to taču var ražot...

Viņš mani pārtrauca pusvārdā.

— Jā var. Dzeļus un elektrovilcienus, radiolas, tranzistorierices un labas smaržas ražojam. Bet cauruļu pārpalikumu ko varētu izmantot aku ierīkošanai, dažreiz tonnām aizved uz melno metālu savāktuvēm. No tādas neizdarības valstij — zaudējumi, haltūristiem — ienākumi.

...Bet, lai nu kā, savaj sievasmātei es tomēr esmu vismīļākais.

Un par to man gaužām liels prieks.

METĀLA NOSLĒPUMS

Dzelzi cilvēki pazīst jau tūkstošiem gadu. Līdz šim zinātnieki bija noskaidrojuši, ka dzelzs ir smagāka par sālmiem, ka dzelzi pievelk magnēts un ka pēc lietošanas tā jānodod lūžņu savāktuvē. Nevienam pat prātā neienāca izpētīt, vai dzelzij nav kādas noslēpumainas un bīstamas īpašības, no kurām cilvēkam vajag ļoti, ļoti sargāties. Tagad kļuvis zināms, ka dzelzij šādas īpašības patiešām ir. Tas izklausās neticami, bet dzelzs dažreiz spēj eksplodēt, turklāt ar briesmīgu spēku.

Tūlīt rodas jautājums, kādos apstākļos eksplūzija var notikt. Atbilde ir pārsteidzoša — dzelzs eksplodē, ja lielāka izmēra dzelzs lūžņus automašīnā pārvadā kopā ar veciem skārda gabaliem.

So ievērojamo atklājumu veikuši Ottreizējo melno metālu Latvijas republikāniskās ražošanas apvienības speciālisti, kas no uzņēmumiem uzpērk dzelzs lūžņus.

Sakarā ar instrukcijām lūžņi vispirms jāšķiro, pēc tam tos var kraut mašīnā un vest nodot. Daži nelieli uzņēmumi, kam lūžņu nav daudz, parasti rīkojas tā: kravas kastes vienā galā saliek biezākos lūžņus, otrā galā — plānākos.

Ak vai — tiklīdz apvienības darbinieki ierauga, ka vienā mašīnā iekrauti dažāda izmēra lūžņi, viņi pārbīstas un sāk kliedēt lai mašīna brauc atpakaļ. Nelīdz nekādi paskaidrojumi, ka šoferis kopā ar pavadoni biezos lūžņus izkraus pie biezajiem un plānos pie plānajiem. Prom, prom pēc iespējas ātrāk prom, kamēr krava nav eksplodējusi!

Lūžņu vedēji, protams, paklausa. Otrajā braucienā viņi atved, sacīsim, biezos lūžņus, kas sver tonnu, un trešajā

braucienā pāri palikušos simt kilo mus skārda.

No malas skatoties, tā liekas n dzīga mašīnas dzenāšana. Patiesībā kādas nejdzības te nav, ir vie piesardzība. Un piesardzības nekad par daudz!

SENS LĀSTS

Vēsturnieki, kas pēti vecas p ļoti labi zina, ka daudzas no tām noburtas. Daža pils mēnesnīcā pat gaisā cita kādā noteiktā datumā gaist un pēc tam parādās atkal, vai kās pils pusnaktī rādās baltas dār spēlē mūzika un zvezd zirgi. Ar v du sakot, burvestības ir ļoti dažāc

Arī mūsu republikā atrodas vairāc ļoti vecas pils, un, kā jau vecām, līm pieklājas, dažas no tām ir attiec noburtas.

Kā piemēru varam minēt Dundag pili. Tā ir ļoti veca pils, celta 13. g simtā, taču divainā kārtā nekādas b vestības līdz šim Dundagas pili neb konstatētas. Vai patiešām vecā, skai pils būtu palikusi nenoburta?

Nē, tā ir noburta, turklāt diezg pamatīgi. Taisnība gan, burvestība : gadījumā nav no parastajām, tāpēc atklāja tikai nesen. Kāds tad ir Du dagas pils lāsts? Pili nekad nevar i remontēt! Starp mums runājot, tas viens no nejaukākiem burvesti : paveidiem.

Daudzi tūristi jau droši vien būs p šī savām acīm pārliecinājušies, l Dundagas pili ir nopietni iegrauz laikzobs un remonts tur pilnīgi nepi ciešams. Jo vairāk tāpēc, ka pili atr das Dundagas vidusskolas internāts. Jānomaina instalācija, jāierīko centrā apkure vai vismaz jāsavēd kārtīt krāsnis un tā tālāk.

Diemžēl noburtajā Dundagas pili r montu uzsākt nekādi nav iespējams Talsu rajona Izpildkomiteja remon t šānu atliek gadu no gada, un sakar ar to pašreiz situācija pili kļuvusi p visam satraucoša.

Redzēdami, kādā stāvoklī Dundaga pils atrodas, daži karstas putras strē bēji Talsu rajona Izpildkomiteju vain gausumā un neizdarībā. Tās, protam: ir blēņas. Patiesībā istā vaina slēpja burvestībā, un pret burvestībām, k liecina fakti, pat izpildkomitejas da kār ir bezspēcīgas.

A. ISAIS

zinātņu kandidāts

? "Dadža" ! KONSULTĀCIJĀ !

JAUTĀJUMS. Kapēc pansionāta «Jēkabpils» iemītnieki smejas par savas palīgsaimniecības darbiniekiem?

ATBILDE. Kā nesmierties ja tie palīdz bekoncūkām nevis pieņemties bet gan kristies svarā?

JAUTĀJUMS. Vai tiesa, ka glītāis stikla kiosks, kas atrodas Ogrē, Revolūcijas iela 96, visu laiku stāv absolūti tukšs?

ATBILDE. Ne gluži... Tajā glabājas plāksnīte ar uzrakstu: «Latvijas PSR

JAUTĀJUMS. Kas ir kopīgs Kuldīgas «Vulkāna» dūmeņiem un jaunprātīgu tenku izplatītājiem?

ATBILDE. Gan vieni, gan otri nomet no visu apkārtni.

JAUTĀJUMS. Kādēļ Saldus rajona šaha un dambretes sekcijas telpās jau ilgāku laiku sprīdī šaha galdiņu vietās stāv gultas un tajās gul lebraucēji sportisti?

ATBILDE. Acimredzot tādēļ, lai rajona šahisti un dambretisti vairāk pie-

SEKOJIET MODEI!

Mūsu ražošanas apvienībā paziņos nacies ne acu galā. Galvenais inženieris šai sakarībā allaž mēdz sacīt:

— Es — tev, tu — man, mēs — jums, jūs — mums... Šīta gramatika nav priekš kārtīgiem cilvēkiem. Kārtīgs cilvēks var nodzīvot mūžu arī bez draugu būšanas.

Ja paraugās uz galveno inženieri, ikvienam klūst skaidrs — paziņās, nūdien, ir lieka greznība. Pilnīgi pietiek ar to, ka cilvēks piedzimst kreklinā. Jo kreklinā dzimušajiem allaž veicas. Ja viņš iet gar rūpniecības preču veikalu, tur pārdošanā noteikti ir burvīgi puloveri. Ja viņam nejauši gadās iegriezties apavu veikālā, uz letes stāv līdz šim neredzētas modernas kurpes...

Bet vadības stils, kā zināms, ir arī padoto stils. Tālab nodaļu vadītāji, viņu vietnieki, konstruktori, inženieri, tabelveži un uzskaitveži, dzirdot par paziņanos, arī viebjas, kā zivju ellu iedzēruši.

— Phī! — viņi visi saka. — Lai mēs kaut kādas modes dēļ ietu zēmoties? Ne prātā nenākt! Tad jau labāk staigāt lupatās.

Taču lupatās neviens nestaigā. Gluži otrādi — uz darbu visi nāk eleganti kā Velsas prinči. Jo laikam arī viņi visi, tāpat kā galvenais inženieris, dzimuši kvalitatīvos krekliņos.

Vienīgi man dzīvē nav paveicies. Kreklinā es dzimis neesmu, veikālā tieku tikai tad, kad viss jau izpirkts un nekas labs tai dienā nav gaidāms, bet modernas kurpes uz letes savu mūžu nav laimējis redzēt. Tāpēc es izmantoju paziņanos. Taču skaļā balsi es to nesaku. Vaj tiešām jāpiebrēc pilns pagasts, ka man bāzē strādā laba un sirsnīga dvēsele — vecākā prečzine Vētrīna? Tas nebūtu prāta darbs, jo Vētrīna nemil popularity. Tāti. Ja viņa kaut ko patiesi ciena, tad vienīgi rozes ar metru gariem kātiem. Tiklīdz bāzē parādās kāda nebijušāka prece, Vētrīna zvana man.

— Brauc! — viņa saka. — Ir!

Es eju uz veikalu, pārku metru garās rozes, sēstos autobusā, braucu uz bāzi, maksāju un staigāju apģērbts ne sliktāk par citiem. Ja gadījumā man vaicā, kur es pie tādām modes mantām esmu ticis, mierīgi atbildu:

— Turpat, kur visi pārējie... Veikalā. Gadījās nejauši iegriezties.

Un tūdaļ automātiski tieku pieskaitīts pie tiem, kuri dzimuši krekliņos.

Kādu dienu Vētrīna man atkal zvana — ai, ai, ai! Esot ievesti kaut kādi ļoti ipatnēji, pilnīgi neredzēti vasaras uzvalki. Ja bāzē dažkārt esot ieklidušas modernas mantas, tad šis uzvalks noteikti esot supermoderns.

Bez šaubām, es pārku rozes un jožu uz bāzi. Jo nevar nejost. Aizskrienu pie Vētrīnas, veru durvis, skatos — visi sēž tādi diivaini, tādi kā apjukuši.

— Varbūt tomēr neņemsi? — Vētrīna vaicā. — Saproti, pilnīgi jauns modes virziens... Pārsteidzoši atvieglots, kā jau vasarai.

— Vienalga! — atbildu. — Mode ir mode! Ja modē būs zaļi emaljēti portfeli, es staigāšu ar zaļu emaljētu portfeli!

— Nu, ja tā... — Vētrīna saka, aiziet uz noliktavu un pēc brīža nāk atpakaļ. Skatos un redzu — cilvēks kaut ko nes.

— Lūdzu, — Vētrīna saka. — Vari pielaiķot. Tieši tavs izmērs.

Un sniedz man. Es labprāt nemtu, bet, godīgi sakot, jutos tāda kā neliela akluma sists. Savu paziņu Vētrīnu redzu, viņas kolēģes redzu, pats sevi spoguļi arī redzu, bet supermoderno uzvalku — sītiēt mani vai nost! — neredzu, un viss...

— Jā, bet... — minstinos.

Vētrīna zīmīgi saskatās ar kolēģēm.

— Vai es netaicu, ka pavisam jauna mode? — viņa vaicā. — Es pat teiktu — šausmīgi drosmīgs risinājums. It kā ir, it kā nav... Taču rūpniecības pavadzīmē skaidri rakstīts: «Vasaras uzvalks». Un artikuls. Un birka, lai, klāt... Varbūt tu mums netici?

— Ticu, ticu! — mierinu. — Es vienīgi neredzu... Un ko citi sacīs?

— Neko nesacīs, — Vētrīnas kolēģes mierina. — Te jau puspilsētas sapirkās. Pats saproti — moderna manta, līdz veikalam diez vai kādreiz vispār nonāks...

Nu, ja tā, velku mugurā, skatos spoguļi — nūdien nekādas vainas. Liekas, stāv kā uzliets. Un viegls. Tik viegls, ka nemaz nejūt. Tādu mantu, protams, nedrīkst laist garām. Pēc tam kodīsi pirkstos, bet būs par vēlu.

Nomaksāju, kam nākas, pasniedzu Vētrīnai rozes, ietinu veco uzvalku avīzē un soloju uz darbu. Ieeju mūsu istabā, skatos — mode jau soļo man pa priekšu. Uzskaitvedis sēž pie galda supermodernā uzvalkā. Tabelvedis arī sēž supermodernā uzvalkā. Eju pie galvenā inženiera — tas pabāzīs no rakstāmgalda apakšas ne īsti plīkus stilbus, ne īsti jaunā uzvalka bikšu staras.

— Gāju garām gataviem apģērbiem, skatos — izmetuši... — galvenais inženieris skaidro. — Un nekādas rindas...

Īsi sakot — viss apvienības aparāts modernāks nekā jebkad.

— Kolosāli! — mūsu sievietes saka. — Uzreiz redzams, kam ir virišķais šarms un kam nav!

Mēs, visi, protams, izriežam krūtis, lai mūsu šarms klūtu vēl virišķīgāks, un pašapzinīgi smaidām. Pēkšņi mani sauc pie tālruņa. Zvana no bāzes. Vētrīna. Esot notikusi neliela, bet šausmīgi nelāga klūda. Viņai esot jāatvainojas, ka pavadzīmes un birkas vasaras uzvalkiem esot atsūtītas priekšlaicīgi. Acīmredzot šūšanas uzņēmumam mēneša beigās plāns esot bijis jāregulē un viņa to izdarījuši tikai ar papiru palīdzību. Patlaban esot atsūtīti arī uzvalki. Lai skrienot labi žigli, lai saņemot to, par ko nauda maksāta. Viņai esot šausmīgi neērti, ka tā noticis.

Bet vai man nav neērti? Man taču ir tūkstoškārt neērtāk nekā bāzes darbiniekiem. Jo, izrādās, es sēžu darbā nevis uzvalkā, bet sporta kreklinā.

— Mīlie! — saku. — Nupat zvanija no bāzes. Ja kāds savus uzvalkus pircis veikālā, tad nekas. Bet, ja iegādājies bāzē, tad ziniet, ka uzvalki pienākuši tikai nupat.

Visi sarkst. Visi bālē. Bet galvenais inženieris pasaka skaidri un gaiši:

— Nav, viri, ko čammāties! Jāpasūta autobuss un jābrauc visiem kopā...

Pieceljamies, kāpjām autobusā un braucam uz bāzi.

ŽANIS EZITIS

— VISHUMĀNĀKĀ PROFESIJA... JĀSM JASI!

— TIESĀM, MAN ARĪ NĀK SMIEKLII!
E. RUSMAN

D. BREIK

Nervi

Maina beidzās. Ugunsdzēsēju depo priekšnieks Kaņepe jau posās mājup, kad notrīnāšēja telefona zvans. Viņa sieva satrauktā balsi pavēstīja, ka dēls precoties, atvedis rādīt līgavu. Drīz rīkošot kāzas.

Klausulē atskanēja pārtraukti pikstieni. «Tie bērni gan ātri aug,» Kaņepe nodomāja. «Dēlam jau kāzas!»

Kādu brīdi viņš sēdēja krēslā pavisam domīgs, tad pamodās kā no miega. «Dēlam jau kāzas!... Jāiet ātrāk mājās...»

Pekšņi dienesta telpā ieskrēja satraukts cilvēks ar dūmos nokvēpušu seju.

— Tēpat... blakus!... — viņš teica aizsīdies un sparīgi vicinādams rokas.

— Kas ir tēpat blakus? — Kaņepem prāts kļuva nemierīgs.

— Pavisam netālu... vējš pūš... un tādi dūmi... — svešais savu sakāmo nevarēja pateikt līdz galam.

— Ugunsgrēks? — Kaņepe cieši noprasīja.

— Nē, savādāk... Eh, kā to vārdu sauc...

— Kas noticis?!

— Deg!

— Stipri?

— Jā. Lielas liesmas!

— Tad taču ugunsgrēks!

— Nē. Vienkārši deg. Nu kā tas vārds bija... Ar «k» burtu... Saprotat, es neatceros no uztraukuma... nervi... Bērni mūsu pagalmā katru dienu met ar akmeņiem pa izžautiem palagiem, nav neviena, kas viņus audzina. Mani nervi vairs netur... Eh, nu kā tas vārds bija...

— Vērbūt jūs pateiksiet, kas īsti deg?

— Es taču jums saku neatceros nosaukumu. Sākās ar burtu «k»... Eh, atmiņa...

— Kur deg?

— Netālu. Es vēl tajā ielā dzīvoju... Pag, kā bija ielas nosaukums? Nu saki viens cilvēks, neatceros savas ielas nosaukumu!... Tas vīss no uztraukuma. Neaudzināti bērni aprakstījuši mājas fasādi... Nu kā to ielu sauca...

— Papardes? — Kaņepe asi minēja.

— Nē, sākās ar burtu «k»...

— Kaku?

— Nē.

— Krampju?

— Nē.

— Krizdolu?

— Nē.

— Kūpinātavas?

— Jā! Jā! Kūpinātavas ielā. Numurs astoņi. Tur deg šitie... ar «k» burtu... Eh... kaudzes! Atcerējos. Atkritumu kaudzes. Atkritumus aizdedzina tišām, lai tie sadeg un nebūtu vairs jāved ar automašīnām.

— Vaj ēkas tuvumā ir?

— Ir.

— Labi, ņemsim vērā. Kā jūsu uzvārds?

— K... k... ar burtu «k»... Visi nervi pagalam, uztraukuma brīžos neatceros pat savu uzvārdu. Bet nekas, es nēsāju līdzī pasī.

Cilvēks izvilka pasī, atvēra un apskatījās.

— Klaviņš.

Kaņepe pierakstīja, un cilvēks aizgāja. — Redz, kā ir, — depo priekšnieks nodomāja. — Nedrīkst par visu tā uztraukties, var sabiegt veselību.

Pārdomu pilns viņš sēdēja savā krēslā un centās atcerēties, ko sieva tur teica, kas dēlam būs.

— Kauč kas ar burtu «k», — Kaņepe sprieda.

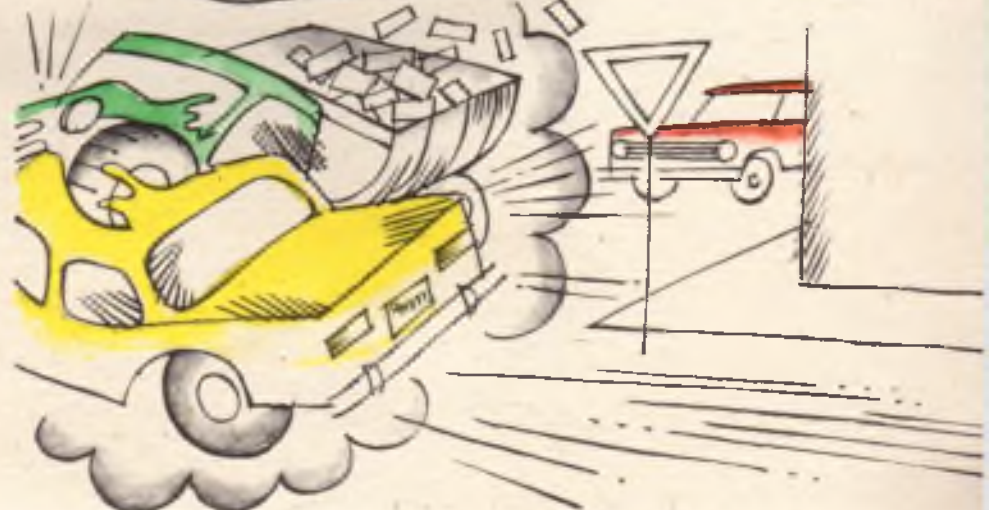
A. RIJKURIS

— JA GRIBI, LAI ES PAŅEMU ŠO VES
DANCO PATSI!

V. ZAKIS

J. BRIN

Līgo, līgo!

Visu gadu dziesmas krāju
Jāņu dienu gaidīdams;
Kad, atnāca Jāņu diena,
Nu dziesmiņas jāizdzied.

Jāņa dienu gaidīdama,
Saulē kāpa smaidīdama.
Čaklī darbos rosījās,
Tājas snauda, knosījās.

Sanāk kopā brigādieši,
Stulī muguras pret leri,
Sprīž un gudro; ko un kā?
Kamēr raža — latalā!

Siena pļauja nogulēta,
Skābbarība — neskābēta.
Rudzos lopi ganījās,
Slaists gar stūri manījās.

Sirzu svelmi gaiņādama,
Milda saka dainodama:
— Gausi tavi darba tempi,
Kur es likšu tādu lempu?

— Meitas meitas, gribam zināt,
Kam šos valnagus jūs pināt?
Dadži bleži, ziedi reti...
— Brāķdarim tie paredzēti.

Ir mums tōdi būvētāji.
Nebūšanu brūvētāji:
Trešo stāvu vēl tik montē,
Pirmais — jau ir jāremontē.

Plānu, tāmju algu daļās
Ducis vadītāju maļās:
Plāno, kontrolē un gādā,
Bet pie virpas viens tik strādā.

Priekšnieks, kas ar dūri valda,
Tikai vienu dziesmu prot —
Smagi uzstīt viņš uz galda:
— Aizlēgts mani aplīgot!

Vīrs šis liekas solīds, gaļants,
Naudas raušanā tam talants.
Nelur vis zem pūra sveci —
Tirgojas ar kreiso precī.

Ko tu pūti, šņabja brāli,
Karstas dziras piesūcies.
Ja uzvilksu sērkokciņu,
Tava dvaša aizdegies.

Dzejnieks jauns ar grumbu pierē
Rakstāmgaldam apkārt cīērē...
Sīkas domas pantos dzina,
Dzīvi īsti nepazīna.

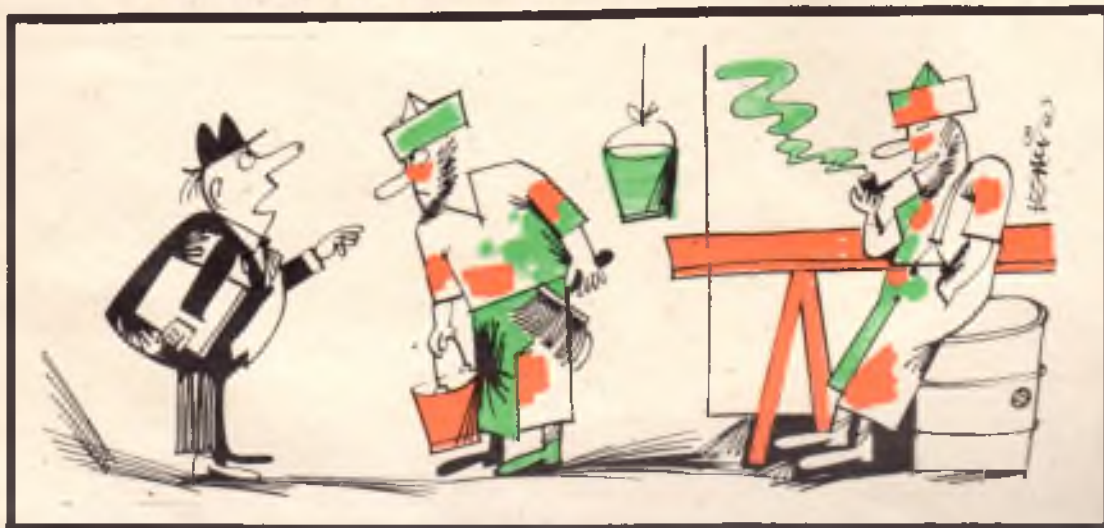
Izčībējis ciema koris,
Tagad viss bez nolīm noris:
Ne te dzied, ne darbu dara
Jau kopš agra pavasara.

Vīlsim vadus, pļausim sienu,
Strādāsm, lai Rīga dim.
Citu gadu Jāņu dienu
Atkal dziedot saņemsim.

— KO JŪS ATĻAUJATI
— VAI NEESI DZIRDĒJIS: LOKI KOKU, KAMER MAZSI

E. RUSMANIS

— PAKLAUSĪTIES, MEISTAR, JUMS DROŠI VIEN IR BLATS MĀKSLAS AKADEMIJĀI MAN VA-
JAG PUIKU DABŪT IEKŠĀ...

V. ZAKIS

— TĀ, JĀPARĀDA ROPNĪCĀS VADĪBAI, KĀ TIEK IZVAZĀTI ĶĒGELI...

I. MELGAILIS

DARBS

Pēterīša mamma strādāja ēdnīcā. Mājās viņa allaž pārnesa pilnu somu ar produktiem.

— No darba, knapi atstiepu, — nopūzdamās viņa mēdza teikt.

Pēterītis saprata, ka tas ir labs darbs, ja no turienes tik daudz var atnest. Viņš zināja arī to, ka darbi mēdz būt dažādi.

Tētis, piemēram, no darba nesa skrūvītes, uzgrīžņus, dažādus klamburus un citus interesantus dzelžus. Kaimiņš nesa ķieģelus un krāsas. Taču vislabāk Pēterītim patika Jēkabonkulis.

darbs — dzimšanas dienā viņš atnesa Pēterītim veselu kastī ar šokolādes konfektem. Pēterīša mamma, ieraudzījusi tik lielu kastī, iesaucās:

— Vai tad vajadzēja tā tērēties?

Tāču, kad Jēkabonkulis teica, ka viņš šo kastī esot atnesis no darba, Pēterīša mamma nomierinājās.

Tai dzimšanas dienā Pēterītis saņēma daudz jauku dāvanu, bet skaistākā no visām bija Fričonkuļa uzdāvinātā automašīna. Kad Pēterītis jautāja, kur viņš tik brīnišķīgu rotaļlietu dabūjis, Fričonkulis viltīgi pasmaidīja un teica.

— Veikalā, draudziņ, nopirku. Veikalā.

«Savādi,» Pēteris sevi nosprieda, taču, mīkli padomājis, saprata, ka nekā savāda tur nav — Fričonkulis taču ir pensionārs.

MALDĪŠANĀS

Fanija milēja Gaidi.

Jūs varbūt teiksiet, ka šai teikumā vajadzēja būt citādi personvārdu kārtībai. Es atkal teikšu: kārtība ir pilnīgi pareiza! Mūsdienās sievietēm un vīriešiem ir vienādas tiesības, kāpēc lai Fanijai nebūtu tiesību milēt Gaidi?

Jo vairāk tāpēc, ka pats Gaidis vilcinājās izrādīt iniciatīvu. Sausmīgi ir ar tiem vīriešiem: kopš presē pavidēja pārsteidzīgais sauklis «Sandzējiet vīriešus!», viņi uzskata sevi par apmilamiem un aprūpējamiem. Un visu laiku tikai gaida, gaida un gaida.

Acimredzot gaidīja arī Gaidis, un Fanijai tas sāka likties nepaciešami. Tiesa, viņa īpaši nesteidzās. Bet kas gan tā par dzīvi — visu laiku tikai drebi, ka viņu nenocel kāda cita. Ja nav man, tas vēl nav tik ļauni. Ista launums sākas tad, ja ir tev. Izskatīgi vīrieši nav nemaz tik bieži sastopami, tie, tikko parādījušies, kriet uzņēmīgi sievietes valgos un kopš tā brīža nav vairs ne izskatīgi, ne interesanti, viņi vienkārši ir precēti vīri.

Fanija nespēja iedomāties, ka Gaidis varētu kļūt kādas citas sievietes vīrs. Bet viņa nezināja arī, kā panākt, lai Gaidis kļūtu viņējais. Un Fanija vispār bija izdomas bagāta sieviete! Bet jebkura viņas izdoma nespēcīgi sabruka pret Gaida apvaldīto laipnību. Kaut kam ir jānotiek, Fanija domāja, kad zemē kārtējo reizi bija ienācis saules piestārsts pavasarī un meklēja sev vietu arī cilvēku sirdīs.

Un tad viņu abu kopējā darbavietā tika rikots tūrisma pārgājiens.

Fanija neņemot pa tūrisma pārgājieniem, turklāt vēl kaut kur tepat Rīgas pievārtē. Atraduši pārgājienu, viņa domāja! Te jau pat nomaldīties nav iespējams!

Nomaldīties... Šis vienkāršais vārds, reizi domās izteikts, negribēja pamest Fanijas smadzeņu sūnas. Nomaldīties, nomaldīties... Varbūt tas tomēr bija iespējams? Varbūt šeit bija meklējama viņas un Gaida tālāko attiecību atslēga? Kad cilvēki nomaldās, viņi paliek divi vien. Kad cilvēki paliek divi vien, iespējams ir tik daudz kas...

Fanija gatavojās tūrisma pārgājienu sevīši rūpīgi. Viņa iegādājās jaunu, diezgan dārgu treniņtērpu, viņa sapirka izsmalcinātas ēdamvielas, jā, daudziem cilvēkiem mīlestības jūtas arī šodien iet caur kungu. Un ja vēl gadās nomaldīties...

Ekskursijas diena ausa vēsa un lietaina, un Fanijai nodrebēja sirds, iedomājoties, ka plānotais pasākums varētu izjukt vai arī, sacisim. Gaidis uz to neierastos. Ar drebošu sirdi viņa pie stacijas izkāpa no trolejbusa, — un tūlīt viņas skatienā pavidēja saulains gaišums. Gaidis bija ieradies. Tālākais, Fanija domāja, lai paliek liktena rokās, un liktenis, nūdien, nedrīkstēs skaisties uz mani, ja es tam mazliet palīdzēšu.

Viņi gāja pa meža taku, Fanija turējās Gaidim cieši blakus, soli soli, un nelikās, ka Gaidim tas būtu nepatīkami. Viņa lūkoja iet īpaši lēni, bet tie citi jau arī tikko vilkās. Tad Fanija saviebtu seju atspiedās pret kādu priedi, ārprāts, viņa teica, kā viņai spiežot kēda, un vēl esot laudis, kas uzskatīt kēdas par īpaši ērtiem apaviem. Un ko par to domājat Gaidis?

Gaidis nezināja, viņš stāvēja līdzās un taisīja visai mulķīgu seju, neviens vīrietis neizskatās pārāk gudrs, līdzīgā situācijā nonācis

Fanija nolēma, ka nedrīkst simulēt pārāk lielu nespēku, tad Gaidis vēl nodomās, ka viņa vēl lasa tiklīk nestu uz rokām (ak!), un to nu nevareja gaidīt ne no viena (šodienas!) vīrieša.

— Iesim tālāk! — viņa moži sacīja.

— Bet vai jūs varēsiet? — Gaidis aizkustinoti bažījās.

— Jāvar, — Fanija stingri sacīja. Šķita, ka Gaidis nomēro viņu ar apbrīnojošu skatienu. Tie tikai ir ziedīni, odziņas tu redzēsi vēlāk, Fanija apmierināta nodomāja. Kaut kur patālu priekšā dzirdēja ūjinām, tie nelaimes putni kādu gabalu tomēr bija pavilkušies. Varbūt viņi ar šo ūjināšanu izteica savu ieinteresētību Fanijas un Gaida liktenī, varbūt viņiem vienkārši bija iepatīcies izbērkāties. Fanija nepievērsa tam uzmanību. Viņa norādīja Gaidim uz kādu vēl mazāku, vēl saurāku celīņu, kas nošķīrās no līdzšinējā un acimredzot veda galīgi šķērsām.

— Vai jums nelielkas, ka, pa to ejot, mēs piekļūsim viņiem tuvāk?

Ēzelim būtu skaidrs, ka tā nekad nevar notikt. Gaidis dzīdomīgi grozīja galvu un teica, viss varot gādīties. Gaidis nebija ēzelis. Gaidis tāpat saprata Fanijas manevru un bija ar mieru piedalīties. Pasreizējos apstākļos vairāk no viņa nemaz nevarēja gribēt.

— Tad iesim! — Fanija liksmi iesaucās. Nu, dabiski, kāpēc skriet kā tādiem pusārprātīgiem pa krūmiem un briķšiem, ja tepat stacijas tuvumā var atrast milīgu vietni, atpūsties... un pirmie atgriezties uz vilcienu?

Taciņa bija burvīga. Taciņa bija šaura un skujām klāta; tās bija egļu skuju un nedaudz slidenas. Gaidis liksmi iegavilējās un lēca pāri pelķei, kura ieplētusies takas vidū. Viņš pārlēca, nudien, tikai pēc tam iestenējās. Viņš laikam būšot sagrūdis kāju.

Malacis! Beidzot viņš sāka izrādīt iniciatīvu. Nūdien, cik ilgi lai Fanija viena tur to rokās?

— Bet bīstams taču nekas nav, vai ne? — viņa tikai pānteresējās.

— Nnē, es domāju, nesāp vairāk par jūsu noburzumu.

Mīlais melis, cik asprātīgs!

— Varbūt atpūstīsimies? — Fanija jautāja un debešķīgi pasmaidīja. Ja jau viņi bija sapratušies, tad skriet tālāk vairs nebija nozīmes.

— Nē, es domāju, iesim. Citādi mēs viņus nepanāksim, — Gaidis atteica aizkustinoši godīgā balstīnā. Fanija slepus pasmaidīja. Ne-panāksim nu protams, ka nepanāksim! Mēs šaujames tieši uz rietumiem jā, mīlais, mēs ejam absolūti pretējā virzienā, un tu to zini tikpat labi kā es. Bet ja nu tu mūsu kopējai atpūtai gribi citu, skaistāku vietu...

Viņi turpināja iet, un Fanijai tieši patika skatīties, cik prasmīgi Gaidis tēlo slēptas ciešanas. Viņam bija talants, Fanija pati jau sen bija piemirsusi, ka arī viņai taču jāklibo. Varētu teikt, Gaidis savā ziņā bija formalists, nu, bet ja viņam tas sagādāja prieku... Brīžiem viņš savilka savu glīto vaigu tā, ka nūdien žēl sametās. Un viņi tikai gāja, un mīlā taciņa veda viņus arvien šķērsāk un šķērsāk, prieks, kur tu rodies!

Tad Gaidis apstājās un ieaurējās.

— Neviens neatbild, — viņš konstatēja.

— Un kas tad lai atbildētu? — Fanija nevainīgi pānteresējās.

— Kā, kas? Mūsējie!

— Tad jau viņi mūs nedzird.

— Tā izskatās, — Gaidis nervozi sacīja.

— Un tas jūs ļoti satrauc? — Fanija jautāja smaidīdama.

— Nē, kāpēc. Un jūs?

— Mani nemaz, — Fanija teica. — Es domāju, mums tāpat ir labi.

— Mums? — Gaidis jautāja. — Bet mana kāja?

— Jūsu kāja?

— Nu protams. Tāpat kā jūsējā. Cik ilgi mēs tā kulsimies?

— Es jau sen teicu, mums vajag atpūsties.

— Darīsim tā, — Gaidis sacīja un ievaidīdamies noslīga zemē turpat taciņas malā. Tie-

gan jaukas nomaļas vietniņas mūsu daudzā dzīvotās republikas serdē!

— Paēdisim, — Fanija teica un sāka pilnās somas: viikt laukā sviestmaizes un termosus. Jā, termosus, jo mājās viņai bija čet: un divus no tiem viņa bija paņēmusi līd; Viņa ielēja Gaidim malciņu verdošas kafiju, un glāsinai pasmaidīja.

— Nu jau mēs varam būt atkal veseli.

— Kā? — Gaidis jautāja, un šai brīdī viņš atgādināja istu aunu; Fanija tādu bija redzējis uz fotogrāfijas.

— Tā, — viņa teica. — Jūsu sagrūztā u mana nobertzā kāja, slimība abām taču vīna?

— Kā tā? — Gaidis jautāja atkal un ne veikli sakustējās, pārāk neveikli, viņš žēl iedējās un uz brīdi pat zaudēja parasto seja krāsu. Fanija saurdījās nelāgas aizdomas.

— Vai tad jūsu kāja... — Fanija sāka ur nebeidza. Gaidis ar žēlu grimasi pastiepa to uz priekšu. — Bet tā taču ir sapampusi! — Fanija iekliedzās.

— Nu protams, — Gaidis rūgti sacīja.

— Un kad jūs vēl kilometriem liekat man bīzot pa mežu...

— Pats jūs gribējāt bīzot pa mežu!

— Bet jūs bīzotāt pa priekšu! — Gaidis izteica savas apsūdzības galveno punktu. — Un kas tikai tagad būs, un kā man sāp! Un kur ir visi citi?

— Citi ir ļoti tālu, — Fanija nervozi sacīja. — Un vai jūs vēl varēsiet pāiet?

— Es vairs nevarēšu pāiet, — Gaidis teica liktenim padevīgi balsi. — Kā man sāp, ak kungs! Kaut jūs to zinātu!

— Nekā es nezinu, — Fanija drūmi sacīja. Viņa sāka tīt savas sviestmaizes, savus kulinārijas šedevrus, atpakal papiros. Sviestmaizes ar pastēti, servilatu un lauku šķiņķi. Un pīrādziņus.

— Bet ko lai tagad dara? — Gaidis jautāja. Fanija rezervēti raustīja plecus. Viņš taču nezina nekā, viņa domāja, auns, auns, auns! Ak, kāpēc man vajadzēja nogriezties uz šo taciņu! Ja man tas tela taukums tagad būs jānes uz pleciem... Es nevaru nest uz pleciem šo tela taukumu! Un es negribu to darīt! Ak, kur gan ir kolektīvs, lai taču tas rūpējas!

Fanija aizskrūvēja vienu, pēc tam otru termosu un cēlās kājās. Viņa pabrinījās, ka līdz šim brīdim nav ievērojuši Gaida tuklumu. Vīrietis viņa gados nudien varētu slaikāks būt, tas izskatās nevīrišķīgi! Un — pār nieka pelķīti nevarēja pārlēkt, vieglatlēts! Viņa aizvilka jaunās jakas rāvējslēdzi.

— Ko jūs darīsiet? — Gaidis iesaucās spējās bailēs. — Jūs gribat mani atstāt?

— Jā, vilkiem par barību, — Fanija nežēlīgi sacīja. — Šai apvidū esot daudz vilku...

Gaidis bija lūdzot pastiepis pret viņu abas rokas. Tagad viņš noteikti solītos Faniju precēt, lai tikai netiek pamests. Fanija sev par izbrīnu manīja, ka nepavisam vairs negrib precēties. Vismaz ar Gaidi ne.

— Sēdiet kā kipis! — Fanija teica. — Es nāksu ar palīgiem. Redzams, kustējās jūs vairs neesat.

— Un jūs iesiet? Un tik tālu? Un jums nebūs bailes? Un jūs zināt, uz kuru pusi iet? Un par tiem vilkiem jūs tikai pajokojāt, ko?

Kad Gaidis bija izteicis šo jautājumu sēriju, Fanijai tie jau bija piemirsušies. Uz labu laimi viņa atteica «jā, jā, jā» un ātri gāja prom.

Pārējos viņa atrada un atveda pie sirdzēja. Viss beidzās labi, viņi nokavēja tikai vienu vilcienu.

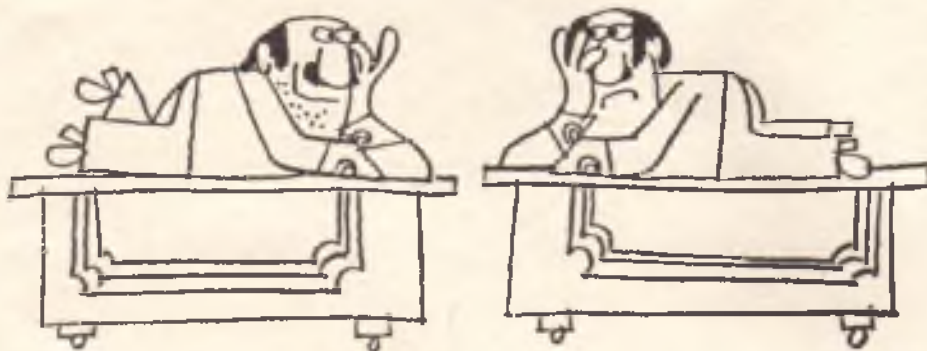
Fanija lūdza kolēģus neatkārtot Gaidim teicienu, kurš viņai pirmajā sašutumā bija pasprucis. Tas Gaidi varētu sarūgtināt.

Protī, viņa bija teikusi: «Tas idiņš taču aizvilka mani galīgi šķērsām, viņš apgalvoja, ka pazīstot šo vietu kā savu kabatu!»

Nav novērots, ka pēc šī pārgājiena Fanija ar Gaidi īpaši draudzētos. Lai gan viņš sauc

BULGĀRU SATĪRAS UN HUMĒRA IZDEVUMS

— KAD TU IESI ATVAĻINĀJUMĀ!

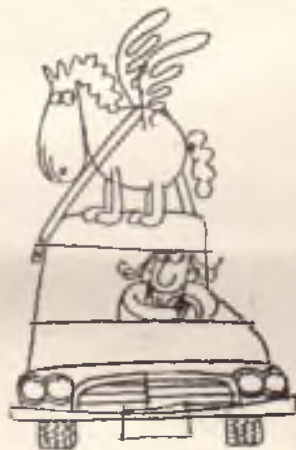
G. CAVDAROVS

— ATVAINOJET, KA JUMS PIERAKSTĪJU PIE REKĪ-
NA, DOMĀJU, KA JŪS ESAT ĀRZEMNIEKS.

— PĀLDIES PAR KOMPLIMENTU, TOMĒR...

D. NIKOLOVS

RADOŠS KOMANDEJUMS.

G. CAVDAROVS

— PAR SISTEMĀTISKU DZERŠANU UN DARBA KA-
VEŠANU VIETĒJĀ KOMITEJĀ JUMS NEPIEŠKĪR BIĻE
UZ KAMERKONCERTU!...

S. MITEVSKIS

— SVEIKS, KOLĒGI!

KARANDASS

— BET, LŪDZU, PILSONI, TAS NAV NEKĀDS DE-
FEKTS, TAS IR EFEKTS!

S. MITEVSKIS

BASTEJKALNA MEITENES.

E. O.

JAKOBS KARSTS
(«Wochenpost», Berline)

HOBIJS

— Tev noteikti jāaiziet pie ārsta, — Pfeila kundze teica Pfeila kungam. — To jau neviens cilvēks nevar ilgi izturēt — mūžīgi tik daudz darba, vienmēr kņada un nekad nav miera. Tā tu drīz vien dabūsi sirdskaiti un iedzivosies asinsriņķošanas traucējumos.

Pfeila kungs paraudzījās savā piezīmju kalendārā.

— Parit, — viņš teica, — man pēcpusdienā ir viena brīva stunda. Ja līdz tam nekas neatgadīsies, aiziešu pie ārsta Henzela.

— Mans dārgais, tā jau nu tālāk neiet, — doktors Henzels sacīja. — Jums noteikti jāatpūšas!

— Pilnīgi neiespējami, — Pfeila kungs atbildēja. — Pilnīgi neiespējami! Un vēl tieši tagad, kad esam sākuši ražot jaunu produkciju. Pilnīgi izslēgts!

— Atrodiet sev vismaz kādu hobiju! Nodarbojieties ar kaut ko tādu, kas jums nav jādara darbā, kas jūs izklaidē, kas mazina sasprindzinājumu un nomierina.

— O, jā, Hans, dari to! — Pfeila kundze lūdza. — Tas taču ir tik šiki, ja ir hobijs! Varbūt tu varētu gleznot? Direktors Herbahs glezno...

— Vai nu prāts! Es pat ķirķežu nevaru uzzīmēt!

— Varbūt sērķociņu kastītes... Tās gan tu varētu krāt! Municipālpadomnieks Girsone

arī krāj. Viņam to ir vesels lums, no visas pasaules.

— Lilo, — Pfeila kungs ērgli aizrādīja, — ja hobijs, tam jābūt kaut kam sevišķam. Tas nedrīkst būt tāds, kāds ja ir Paulam vai Pēterim.

Pfeila kungs izdomāja, ka viņš varētu ierīkot savā dārzā maizes krāsni. Ne jau nu modernu, bet parastu maizes krāsni. Tādu, kādas senāk bija lauku mājās.

Un tā viņš cepa maizi pēc tēvutēvu metodes. Ar cepšanu Pfeila kungam veicās tik labi, ka drīz vien viņš ar pašceptu maizi un veģiem apgādāja ne tikai savu ģimeni, bet arī draugus.

— Paklausies, Hans, — draugi viņam teica, — tevis ceptā maize ir vienkārši lieliska! Vai tu nevarētu mums cept vienmēr?

— Kāpēc gan ne? — Pfeila kungs atjautāja. — Labprāt!

Tā nu Pfeila kungs cepa maizi ne tikai savai ģimenei, bet arī draugiem, tāpēc krietni vien nopulējās. Un drīz viņu atkal sāka mocīt sirdskaitē, asinsriņķošanas traucējumi un viss pārējais.

— Paklau, — Pfeila kundze teica vīram, — tev nepieciešams kāds hobijs!

— Esmu par to domājis, — Pfeila kungs viņai atbildēja. — Un, proti, es iegādāšos akvāriju.

— Cik brīnīšķīgi! — Pfeila kundze nopriecājās. — Tad jau drīzumā tu apgādāsi ar zivīm

S. GOTMANIS

NO REPUBLIKAS V
KARIKATORU IZSTĀDES

MELĪGAIS TELEEKRĀNS

Doktors Heinrihs Eplbaums nupat sastādīja ziņojumu par to, kā amerikāņu televīzija ietekmē bērnu psihē. Tikai šoreiz viņš nepētīja, cik lielu ļaunumu nodara nebeidzamie varmācību skati. Viņa interesi pievērsa fakti, kuri liecina, ka amerikāņu televīzija rāda dzīvi Savienotajās Valstīs sagrozītā veidā.

Eplbaums man teica:

— Pats briesmīgākais ir tas, ka mūsu televīzija rāda bērniem pasauli, kas patiesībā nemaz neeksistē, un rada cerības, kuras nekad nepiepildīsies.

— Ne visai saprotu, — es atzinu.

— Labi. Tādā gadījumā atļaujiet minēt vienu piemēru. Jūs droši vien būsi ievērojis, ka ikreiz, kad telefīlmas varonis, iznākdams no restorāna, ir teicis šveicaram: «Dabūjiet man taksometru!», šveicars tūlīt aptur brīvu mašīnu. Man nekad nav gadījies dzirdēt, ka šveicars teiktu: «Ļoti žēl, bet dabūt taksometru nav iespējams. Iesaku jums braukt ar autobusu!»

— Ko vēl jums ir izdevies atklāt?

— Bērni gūst pilnīgi aplamu priekšstatu par mūsu slimnīcām. Ja pārraidē puisēlis sasit kāju, viņu nekavējoties nogādā atsevišķā palātā un ap viņa traumu nemas četri dakteri. Bet dzīvē šim puisēlim

nāktos vismaz divas stundas nīkt uzgaidāmajā telpā, iekams viņam kāds pievērstu uzmanību. Teleraidījumos slimniekam vienmēr atrod brīvu gultu. Īstenībā tā ir jāgaida vairākas nedēļas, iepriekš samaksājot piecdesmit dolārus par pirmo dienu slimnīcā.

Tomēr visbriesmīgākā, pēc Eplbauma domām, krāpšana notiek raidījumos, kur darbojas advokāti, kas aizstāv cilvēkus, ko apvairo dažādos noziegumos, bet kuri patiesībā ir nevainīgi.

— Uz televizora ekrāna advokāts dienām un naktīm meklē pierādījumus, ka viņa klients ir nevainīgs. Dzīvē viņš savam aizstāvāmajam saka: «Paklausieties, varu jums atvēlēt divdesmit minūtes. Pastāstiet, kas jums gadījies, un es jums došu padomu, kādā veidā jūs vislabāk varat atzīt savu vainu. Pēc tam procentšos panākt āpelācijas tiesā sprieduma mikstināšanu.»

«Bet es taču neesmu vainīgs!» aizstāvāmais sašutis saka.

«Un kāda man tur daļa?» advokāts atbild. «Man nav laika, lai to pierādītu.»

Tātad, doktor Eplbaum, jūs uzskatāt, ka šādi teleraidījumi nodara bērniem ne mazāku ļaunumu par filmām, kurās rāda varmācību?

— Pilnīgi pareizi!

Šis un tas par šo un to

Ķirurgs zvina savam draugam terapeitam:

— Slimniekam, kuru tu atsūtīji pie manis, steigami vajadzīga operācija. Kā tu domā, vai es varu dabūt no viņa piecus tūkstošus franku?

— Domāju, ka pašlaik ne, bet viņš nesen nodibinājis lielu uzņēmumu.

— Labi, tad es pusgaļu pagaidīšu.

— Zini, ir gan tie Krīgeri divaini cilvēki. Nesen viņi nopirka dārgu paklāju un tagad liek visiem saviem vīesiem vilkt nost apavus.

— Kas tur divains?

— Paklājs taču karājas pie sienas!

Publika flesas zālē izturas ļoti trokšņaini. Tlesnēs lesaucas:

— Ja jūs neapklusīsiet, būšu spiests jūs izraidīt. Mēs jau tā izskatām ceturto lietu, nedzirdēdami ne vārda...

Divas draudzenes sarunājas.

— Esmu tik pateicīga Džimam, ka viņš palīdzēja man aizmirst Džonu...

— Bet kas bija Džons?

— Tas, kas palīdzēja man aizmirst Džeku...

— Man gribētos nopirkt modernu modinātāj-pulksteni...

— Mums ir tieši tas, kas jums vajadzīgs. Paskatieties uz šo modeli! Vispirms tas zvana kā parastais modinātājs. Ja jūs guljat tālāk, ieslēdzas sirēna, pēc tam norīb artilērijas zāve. Beidzot jums sešā tiek ieslēgta glāze auksta ūdens. Ja tas viss neļidz, pulkstenis zvana uz jūsu darbu un paziņo, ka jums ir gripa ar augstu temperatūru.

— MĪLAIS, SAKI TACU «JĀ»!

E. KUNGS

— PARĀDIET MĒLI... TĀ, LIELISKII!

E. KUNGS

— VARBŪT ŠĶŌNI NOSLEGT!

— AR KO TAD ES SLĒGŠU MĀJU, PAGRABU, AUTOMAŠĪNU!

E. RUSMA

Psihiatrs var savā profesijā paveikt daudz. To pierādīja kāds šīs nozares speciālists Parīzē. Pie viņa ieradās jauns cilvēks un sūdzējās, ka ciešot no mazvērtības kompleksa un uzņēmības trūkuma. Pēc četriem psihoterapijas seansiem jaunleša dvēselē notika krasi pārvērtība. Pacients noskūpstīja ārsta asistenti un, izvilcis revolveri, pieprasīja no daktera kabatas portfeli.

Kingstonas (Karolīnā — ASV) iedzīvotāja Sintija Bīdža pasūtīja uz savu 90. dzimšanas dienu vakara kleitu. Saņemot pasūtījumu, jubilāre briesmīgi pārskaitās, jo dekolētē bija iztaisīts par mazu.

Britu ārstu apvienība ieteic tu rēt ciet muti visiem, kas grib saglabāt veselus un stiprus zobus. Plāpām zobi bojājoties daudz ātrāk nekā tiem, kas runājo maz.

Kāda Gēteborgas (Zviedrijā) krājcase savus klientus pamāca šādi: «Jūsu noguldītā nauda līdzinās zobu pastai tūbiņā. Viegli ir to izspiest, bet grūti dabūt tūbiņā atpakaļ.»

Amerikāņu fotogrāfs Kens Holteris atstāj savu dzīvokli, tikai tērpes bruņukreklā, tērauda ķiverē un stiepu tīkla plīvurā. To viņš dara kopš lās dienas, kad pēc kādas fotogrāfijas publicēšanas pazaudēja vairākus zobus. Ar teleobjektīva palīdzību Kense ir lemušānājs kādu pazīstamu fabrikantu, kas ārstam rāda mēli, aktrisi Līzu Teilori levas kostīmā, akteri Marlonu Brando zobārsta krēslā ar bailēs saviebtu seju un izvalbītām acīm. Pēc fotogrāfa apgalvojuma viņa zobi atrodas pie kāda politiķa, kas ir saistīts ar Maļiju. Šo politiski mister Holteris bija nofotografējis Ādama kostīmā. Tāpēc enerģiskais fotogrāfs ir sevi nofotografējis zārkā ar lielu caurumu galvā.

— Tā ir vienīgā iespēja, kā viņi no manis varētu tikt vaļā, — šādiem vārdiem viņš komentējis minēto attēlu.

47 g. v. Jaunzēlandes lēnīcas īpašnieks Pīts Grifits bija ļoti sašutis par to, ka viņa vadītajā uzņēmumā pastāvīgi zuda karotes. Tāpēc viņš iegādājās kausus ar maisīšanas iekārtu. Tagad zūd kausi.

Kāds Vodvilas (Teksasas štata — ASV) pastnieks pusi no savas dzīves ir pavadījis cīņā ar suniem. Tagad viņš ir kļuvis par apkārtkļējojošu suņu ķērāju grupas vadītāju.

Kāds Sanpaulo (Brazīlijā) boksa mačs beidzās ar sensacionālu nokautu. Zaudētāja sieva veikli pārlēca pār ringa virvē un ar spēcīgu sitienu pa zodu notrieca ringa līksnesi uz dēļiem.

Zagļi, kramplauži un gangsteri sagādā daudz rūpju ASV pilsoņiem, tāpēc Roberts Bērns vārēja rēķināties ar iespēju, ka viņa tikko uzrakstītā grāmata «Paš aizsardzība» kļūs par bestselleru. Ne bez lepnuma Bērns grāmatas priekšvārdā norādīja, ka viņa grāmata esot uzskatāma par visas viņa dzīvē gūtās pieredzes vispārīnājumu un ka tā spējot dot atbildi uz daudziem drošības jautājumiem, ar kuriem kriminālpolicija, detektīvi un eksperti netiek galā.

Tāču rakstnieka godkāre pāvedināja Bērnsu uz pārāk lielu atklātību, un viņš atklāja noslēpumus, kas palīdzēja kriminālpolicijai atmāskot grāmatas autoru. Tagad mīsters Bērns par līdzdalību trijos laupīšanas gadījumos apcietināts un notiesāts uz pieciem gadiem ieslodzījumā.

Lai samazinātu savu darbinieku privātās telefona sarunas, kādas Oslo (Norvēģijā) tekstilfabrikas direktors novietoja pie telefona aparātiem plāksnītes ar šādu tekstu: «Vai šī saruna jums liešām tik ļoti nepieciešama?» Jau nākošajā dienā pie viena no aparātiem bija pierakstīta šāda atbilde: «Kā to iepriekš var zināt?»

45 gadus vecais eksastronauts un Vašingtonas kosmonautikas muzeja direktors Maikls Kolins raksta fantastisku romānu par lidojumu uz Marsu ar seksu un greisirdības scēnām. Atpakaļlietojumam viņš ir jau izgudrojis apmierinošu tehnisku risinājumu, taču romānam laimīgu nobeigumu vēl nav atradis.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

7. numurā «Dadzis» sacēla brēku par nelikumībām Ventspils rajona LLT mehanizatoru darba apmaksā.

No rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka b. Celma atbildes izriet, ka turpmāk katrā saimniecībā būs norīkots darbinieks kas atbildēs par LLT veiktā darba precīzu uzskaiti.

7. numurā «Dadzis» brīnījās par jaunlema zaķu barošanas paņēmieniem.

Ogres rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieks b. Vaivods atzīst, ka padomju saimniecības «Laubere» dārzā pagājušajā ziemā zaķi apgrauzuši 35% ābeļu no tām 15% stumbri apgrauzti visapkārt kociņam.

«Lauberes» direktoram b. Vaidēram uzdots veikt pasākumus augļu dārzā savešanai kārtībā un saukt pie atbildības personas, kuru nelīdzatības rezultātā dārzam nodarīti postījumi.

7. numurā «Dadzis» arī ārebinājās sakarā ar siltās kokvilnas veļas trūkumu.

Vieglās rūpniecības ministrijas pārvaldes priekšnieka b. Griņko atbilde ir cerīga. Viņš raksta, ka ražošanas apvienībā «Sarkanais rīts» nokomplektēti kadri, kas strādā pie siltās veļas šūšanas konveijera un Paplakā atklāts jauns šūšanas iecirknis, kur līdz gada beigām saražos 100 000 gab. izstrādājumu Ministrija kontrolēs veļas sortimentu.

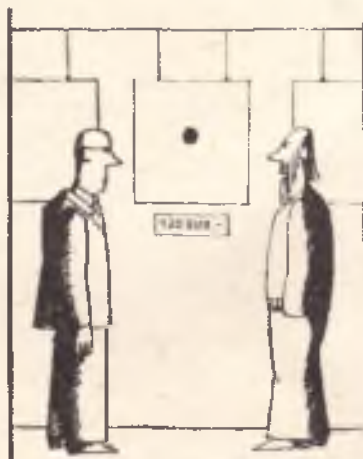
Par koknesiešu likstām ar silto ūdeni «Dadzis» rakstīja 8. numurā. Slučkas rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. Kindzuļs paskaidro, ka 10. maijā esot pieņemts lēmums minētā trūkuma novēršanai.

— Un neraizējieties par savu darbu kantorī, šef. Jūsu prombūtnes laikā ar to lieliski tiek galā kurjers!

«Europeo», Milāna

— Protams, tas ir dārgi. Bet es pie šīs gleznas nostrādāju trīs gadus!

«Schweizer Illustrierte», Cirihe

— Šo medaļu saņēmu par to, ka vienīgais visā karaspēka vienībā pazinoju, ka mūsu armija stāv miera sardzē...

«U. S. News», Nujorka

— Tagad, kad tavs termiņš let uz beigām, man tev jāatzīstas...

«ici Paris», Parīze

— Būtu salāpītis juntu, nebūtu šeit jāsēž lietus laikā!

«Private Eye», Londona

«New Yorker», Nujorka

— Laist apkārti! Tagad, kad mums ir mašīna!

«Eulenspiegel», Berlīne

«Nebelspalter», Roršaha

— Izmest uz ielas bez neviena laba vārda nav kristīgi. Mana firma pie aprēķina pieliek šādu kartīti, ko es pats parakstu!